

תפ"ח 14058/01/16 - מדינת ישראל נגד עמאר רגבי, זיאד אבו הדוואן

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 14058-01-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד הנאשמים	1. עמאר רגבי ע"י ב"כ עו"ד אוסמה חלבי 2. זיאד אבו הדוואן ע"י ב"כ עו"ד רמזי קטילאת

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בעבירת קשר לסיוע לאויב בזמן מלחמה, לפי סעיף 99 בצירוף סעיף 92 לחוק העונשין, ובעבירת מגע עם סוכן חוץ, לפי סעיף 114 לחוק העונשין וזוכו מעבירת ניסיון רכישת נשק. ואלה המעשים: הנאשמים, הינם בני דודים, תושבי מזרח ירושלים. בסוף שנת 2014 תחילת שנת 2015 התקיימו בחברון פגישות בין הנאשמים לבין מאהר קוואסמה (להלן - **מאהר**) הנשוי לבת דודתם של הנאשמים. פגישה ראשונה בה השתתפו מאהר ונאשם 2 בלבד, פגישה שניה בה השתתפו מאהר ושני הנאשמים ופגישה שלישית, לאחר מעצרו של נאשם 2, בה השתתפו מאהר ונאשם 1 בלבד. במהלך פגישות אלו לימד מאהר את הנאשמים להכין מטעני צינור, דובר על כך שיאמנם בנשק ודובר על תכנון פעילות צבאית שפרטיה טרם התגבשו.

במהלך הפגישה השלישית מעלה מאהר את הרעיון לחטוף יהודי לצורך שחרור אסירים, תכנית שהנאשם 1 מסכים לה. בהמשך נוטל נאשם 1 חלק בשני מפגשים נוספים עם מאהר בחברון הקשורים לפיגוע החטיפה, האחד - עיקרו גיוס פעיל נוסף לחוליה שתבצע את פיגוע החטיפה (אשרף) והשני - עיקרו חיפוש יחד עם חבר חוליה נוסף (חאמד), אחר מקום מתאים לשים בו את החטוף. לאחר שחרורו של נאשם 2 מהכלא הוא מביע את הסכמתו ליטול חלק בתכנית החטיפה ואת נכונותו לגייס פעיל נוסף.

2. **ב"כ המאשימה**, במסגרת טיעוניה לעונש הפנתה לגילון הרשעות נאשם 2. הודגשה משמעות תוכניתם - פיגוע

חטיפה, אירוע שיש לו, מעבר לחטוף עצמו, השלכה רוחבית על כלל המדינה. נטען כי אין מקום להשוות בין הנאשמים לשני המעורבים האחרים מאהר ואשרף שעונשם כבר נגזר בבית הדין הצבאי. הנאשמים הנם תושבי ישראל שמחויבים בחובת נאמנות והם נפגשים עם סוכן זר - אויב, ועל כן מעמדם שונה משל העורבים האחרים. הנאשמים עשו מעשים ולקחו חלק באירוע באופן ההופך אותם, כמעט, לשווים. נאשם 2 הוא הראשון המצוי בקשר עם מאהר ומביא את נאשם 1. נאשם 2 יוצא, שלא מרצונו, מהמשך הפעילות ונאשם 1 ממשיך במעשים ובקשר עם מאהר לרבות איתור מקום קבורה או השמה של החטוף. שעה שנאשם 2 חוזר לתמונה, הוא מסכים להצטרף ופועל לצרוף אדם שלישי. לכן המתחם לגבי שני הנאשמים אמור להיות זהה. באה הפניה לפסיקה לפיה בגין עבירת קשירת קשר לסיוע לאויב העונש, על הצד הנמוך, הנו 6 שנות מאסר והמתחמים נעים עד 14 שנות מאסר. בעניינו, יש לקבוע מתחם בין 7 ל - 12 שנים. הוגש גזר הדין של המעורבים מאהר ואשרף (שמונה שנות מאסר ושלושים חודשי מאסר, בהתאמה). נטען כי הענישה בבתי הדין הצבאיים מקלה יותר, והפרט החשוב הוא שמאהר לא הורשע בעבירת קשירת קשר לסיוע לאויב, מאהר הודה מיד בחקירה, גרם להודאה החלקית של הנאשמים והביא לחשיפת הפרשה והודה בכתב האישום שיוחס לו. כלומר, ההבדל בינו לבין הנאשמים הנו שיתוף פעולה והעדר חובת נאמנות. הנאשמים נהלו משפטם. בנוסף, מאהר, על אף הרשעתו שהתיישנה, נדון כמי שעברו נקי. וכן, בעניינו של מאהר נקבע כי נאשם 2 היה הגורם המרכזי ובהתאם לכך נקבע עונשו של מאהר.

הנאשם 2 בעל עבר פלילי רלבנטי, הנאשמים, כאמור, נהלו משפטם ואינם זכאים להקלה ועל כן, על נאשם 1 יש לגזור 8 שנות מאסר ועל נאשם 2 יש לגזור 9 שנות מאסר בליווי עונשים נלווים.

3. **ב"כ נאשם 1** טען כי היוזם, המוביל והמגייס הוטל עונש של 8 שנות מאסר, אף שהעבירות בהן הורשע רבות יותר ומרכיבן המהותי חמור יותר. על כן, עונשם של הנאשמים אמור להיות פחות מעונש של 8 שנות מאסר. לנאשם 1 אין עבר פלילי. נטען כי חלקם של המעורבים האחרים, בכל הקשור ליוזמה, הנו גדול מחלקו של נאשם 1 שאף לא יזם את הקשר הראשוני עם מאהר. כאמור בהכרעת הדין. וכן, בהכרעת הדין חל צמצום רב בדבר היקף הטענות שיוחסו לנאשם 1 וזיכויו החלקי. נאשם מס' 1 הנו יליד 1993 בן למשפחה נורמטיבית, הורים ועשרה ילדים (הנאשם הוא הבכור). המשפחה מתגוררת בעיר העתיקה, אביו עובד כקבלן בתחום הניקיון, אמו עקרת בית, אחיו לומדים או עובדים. גם הנאשם למד משפטים באוניברסיטת אלקודס עובר למעצרו. מדובר בצעירים בני למעלה מגיל עשרים ומאהר הוא בן המשפחה, המבוגר למעלה מעשר שנים, בעל עבר רלבנטי. על כן, עונשו של נאשם 1 אמור להיות נמוך מעונשו של מאהר. מלכתחילה, הנאשם הודה במקצת העבירות וממקצת העבירות בהן כפר הוא זוכה. על כן, ולאור פסיקה אליה הפנה סנגורו של נאשם 1, הענישה נעה בין 30 עד 42 חודשי מאסר, עונשו של נאשם 1 אמור להיות בחלק התחתון במתחם שהציע הסנגור, ובוודאי לא יותר מארבע שנים.

4. **ב"כ נאשם 2** הוסיף ואמר כי התהום שהוצגה על ידי ב"כ המאשימה, בין מאהר לבין הנאשמים, אינה תהום: מעשיו של מאהר חמורים יותר ואין לקבל הטענה שהענישה בבית הדין הצבאי הנה מקלה. נטען כי לנאשם 2 אין חלק מרכזי יותר מחלקו של מאהר בעניינו הגיעו להסדר, מבלי לרדת לפרטי האירועים ולדקויות. נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם 2 קשורות למעשים אותם ביצע ובסופו של יום נאשם 2 "נעלם" מחלקים נכבדים כתב האישום ונפקד מאירועים מרכזיים ויש לכך חשיבות שכן עקרון ההלימה נגזר ממידת האשם. נאשם 2 לא ניגש אל המקום שתוכנן להחזיק שם חטוף, לא ביצע פגישות המשך וחלקו מתמצה במעשיו שקדמו לתכנית ובעדכון שהוא מקבל לאחר יציאתו מהכלא. הנאשמים זוכו מעבירות הנשק. חלקו של נאשם 2 וביחס לתכנית החטיפה הנו נמוך משמעותית מחלקם של האחרים לרבות נאשם 1. ב"כ נאשם 2 נסמך על הפסיקה אליה הפנה סנגורו של נאשם 1 והפנה לפסיקה נוספת שיש

בה לתמוך בעמדה עונשית מקלה מזו לה טענה המדינה. בסופו של דבר, כך נטען, המסגרת של מעשי הנאשמים נותרה בתחום המלל ולא גלשה לתחום המעשי. מדיניות הענישה הנה כפי שהצביע סנגורו של נאשם 1. יש לזכור את עקרון אחדות הענישה - ההשוואה לפרשות אחרות, וכן - מיקומו האנכי, השולי, של נאשם 2. על כן, המתחם ההולם הוא כפי זה שטען לו סנגורו של נאשם 1, ומיקומו של נאשם 2, בגלל עברו, מוליך לקצה השליש התחתון ומכל מקום לא למעלה מנאשם 1.

הנאשמים הסתפקו בדברי הסנגורים.

דין ומסקנות

5. המעשים המיוחסים לנאשמים הם חמורים. הם פוגעים בערך ההגנה על בטחון המדינה ותושביה. גם אם לא נגרם במקרה הספציפי כל נזק שכן תכניתיהם של הנאשמים לא התממשו, פוטנציאל הנזק הטמון בפיגוע חטיפה הוא רב וחורג הרבה מעבר לקרבן הספציפי. מדובר במעשים המבוצעים על רקע אידאולוגי.

ב"כ המאשימה היפנה למספר פסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר הנעים בין 7 ל-12 שנות מאסר על נאשמים שהורשעו בעבירה המרכזית של קשירת קשר לסיוע לאויב בזמן מלחמה (תפ"ח 10325-02-14; תפ"ח 31041-04-13; תפ"ח 60155-03-16; תפ"ח 15516-10-16). ב"כ הנאשמים היפנו לפסיקה בה הוטלו עונשי מאסר שבין 4 ל-5 שנים על נאשמים שהורשעו בגין העבירה האמורה (תפ"ח 4507-03-11; תפ"ח 32418-03-11; 44242-03-11).

עונשם של שני מעורבים אחרים בפרשה נגזר במסגרת הסדרי טעון בבית דין צבאי. מאהר אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות נוספות מעבר לקשירת קשר לביצוע פיגוע החטיפה, נדון בבית דין צבאי לשמונה שנות מאסר. אשר אשר הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טעון בכך שהסכים להצטרף לחוליה צבאית של ארגון החמאס אשר תכננה לבצע פיגוע חטיפה של אזרח ישראלי נדון ל-30 חודשי מאסר. בגזר הדין בעניינו צוין כי החוליה פעלה לאורך זמן על מנת להוציא לפועל את החטיפה, אם כי הנאשם לא היה חלק ממעשים אלו ומעבר להסכמתו הצטרף לחוליה לא עשה דבר.

היוזמה לפיגוע החטיפה הייתה של מאהר כעולה הן מכתב האישום והן מהכרעת הדין וחלקו היה דומיננטי ורב יותר משל הנאשמים גם בפעילות הקשורה בארגון החטיפה. מדובר גם במי שגדול בלמעלה מעשר שנים מהנאשמים. בצד האמור, נאשם 1 נכון היה ליטול חלק פעיל כשנקרא לכך על ידי מאהר, נכונות שבאה לידי בטוי בשני מפגשים שהתקיימו לאחר אירוע החטיפה. באשר לנאשם 2, זיקתו לחטיפה התמצתה בהסכמתו ונכונותו לפעול לאחר שחרורו ממאסר. בצד האמור נאשם 2 הוא מי שהביא את נאשם 1 למפגש השני עם מאהר, לאחר הראשון בו נכח הוא עצמו, ושני המפגשים בהם נכח, כאשר באחד מהם נכח גם נאשם 1, עסקו בלימוד של הכנת מטעני צינור, דובר על אימון בנשק ועל תכנון פעילות צבאית כלשהיא. מטעמים אלו גם חמורים מעשיהם של הנאשמים מזה של אשרף אשר על פי גזר דינו אך הביע הסכמה להשתתף בפיגוע החטיפה.

בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, למדיניות הענישה הנוהגת לרבות העונשים שנגזרו על המעורבים האחרים ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מתחם העונש ההולם בעניינם של שני הנאשמים נע בין 5 לבין 10 שנות מאסר.

אשר למיקומם בתוך המתחם.

הנאשם 1, רווק יליד נובמבר 1993, תושב העיר העתיקה, נטול עבר פלילי. הוא בא מרקע נורמטיבי והיה סטודנט עובר למעצרו. הוא הודה בחלקים מהמיוחס לו בכתב האישום.

הנאשם 2, רווק יליד יולי 1995, הוא בעל עבר פלילי רלוונטי. הוא נדון ביום 24.2.15 לעשרה חודשי מאסר בגין נסיון תקיפת שוטר, תקיפת שוטר ושימוש פחזני בחומר דליק. הסכמתו ליטול חלק בפיגוע החטיפה היא לאחר שחרורו ממאסר.

בנסיבות, ומאחר ומצד אחד חלקו היחסי של נאשם 1 בכל הנוגע לאירוע המרכזי של החטיפה הוא גדול יותר מזה של נאשם 2, ומצד שני נאשם 2 הוא בעל עבר פלילי וגם מי שהביא עימו את נאשם 1 למפגש הראשוני עם מאהר, לא ראינו מקום להבחין ביניהם לעניין העונש.

אנו גוזרים על הנאשמים את העונשים הבאים:

עונש מאסר בפועל בן 6 שנים. תחילת מאסרם מיום מעצרו.

עונש מאסר על תנאי בן 8 חודשים כשהתנאי הוא שלא יעברו עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורם ממאסר

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ב' באייר תשע"ח, 17 באפריל 2018, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשמים והנאשמים.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד